

ROMANIAN
DISTRIBUTION
COMMITTEE

[Home](#)

[News](#)

[Origins&Vocation](#)

[Our Team](#)

[Activities&Partnership](#)

RDCM *Personalia* Corner

- Tudorița ALBU – *Un prestigios Dascăl*, Prof. univ. dr. George SORESCU, *Mentorul Fratelui său, Poetul Marin SORESCU*

Note from the Editor-in-Chief

As we remembered on another occasion, in the opinion of Dr. Tudorita ALBU, education means life and civilization transmission, it is how to be prepared for tomorrow, is learning from heart to heart to know how to grow your own flower, the School being the one that provides you with the necessary cultivation, and ensure the nation's upbringing. School remains the place where each generation will pass on its values. Dr. Tudorita ALBU advocates for promoting both the universal values (love, integrity, justice, support and respect relationships), and national ones (the passion for the recovery of these values and promoting the authentic being obvious). That is why it is our honor to share with our Readers her thoughts about a great Teacher, Dr. Tudorita ALBU being deeply grateful to have known such a unique person like Professor George SORESCU, and the Mentor of his little brother Marin SORESCU (the little brother being: a valuable Romanian poet and playwright, recipient of the International Herder Prize, granted by the University of Vienna in 1991 for his entire activity; nominated for the Nobel Prize for Literature in 1996, when he died at age 60 from a heart attack).

**Prof. Dr. Tudorița ALBU – Un prestigios Dascăl, Prof. univ. dr. George SORESCU,
Mentorul Fratelui său, Poetul Marin SORESCU**

M-am născut în Oltenia, într-o seară de iarnă, în ianuarie, la 106 ani de la anul nașterii lui Mihai Eminescu, dar în aceeași binecuvântată zi de 15 (veți vedea, pe parcurs, de ce fac referire la această dată). Pentru că încă din copilărie am simțit atracție spre literatură, după absolvirea cursurilor liceale am fost admisă la Facultatea de filologie. Provenind din zona amintită, cel mai apropiat centru universitar era Craiova, la 50 km față de localitatea unde m-am născut. Pe atunci, selecția erau una riguroasă, admiterea se făcea pe bază de concurs, locuri limitate (30), candidați foarte mulți, probe scrise și orale...

După absolvirea facultății m-am stabilit în Brașov, unde am început cariera didactică. Am parcurs toate etapele de perfecționare, culminând cu absolvirea școlii doctorale Al. Piru din Craiova și – evident – susținerea tezei de doctorat. Pe parcursul carierei mele didactice am deținut, timp de 18 ani, funcția de director, iar de numele meu se leagă multe și importante realizări și succese ale instituțiilor pe care le-am condus (două școli gimnaziale). Dar nu despre mine doresc să vă vorbesc, mi-am propus să evoc figura luminoasă a unui dascăl de prestigiu, căruia îi datorez o mare parte din cariera mea, din parcursul meu profesional.

În anul II de facultate, am studiat literatura română sub îndrumarea competentă a domnului profesor George Sorescu, un om de statură medie, îngrijit și pedant, cu ochi căprui, vioi și iscoditori. Era întotdeauna punctual la cursuri, iar noi participam cu mult interes la prelegerile Domniei Sale, întrucât erau fascinante. Dacă se întâmpla cumva să întârziem la cursuri, nu îndrăzneam să intrăm până la pauză, spre a nu deranja expunerea (ni se părea o impietate). Era un om blând, a cărui sensibilitate se remarcă, uneori aceasta fiind însoțită de un fel de timiditate; un om cu un caracter frumos, care stătea sub semnul bunelor maniere. Parcă îl văd și acum pe culoarele instituției, trecând pe lângă grupuri de studenți, îmbrăcat în costum elegant (primăvara și toamna purta pardesiu și pălărie). Cum între studenții de la filologie majoritatea covârșitoare erau reprezentante ale sexului feminin, atunci când domnul profesor trecea pe lângă grupul de fete își scotea pălăria și, cu o reverență, ne saluta spunându-ne: „Sărut mâinile, domnișoarelor!”.

Desigur, acest comportament nu putea să treacă neobservat! Pe lângă prestigiul profesional (cadru didactic universitar, poet, prozator, critic literar, cercetător, traducător, latinist, eminescolog, filofrancez, ale cărui lucrări de specialitate alcătuiesc un veritabil tezaur cultural [personalitate marcantă a vieții culturale naționale, mentor al fratelui său, poetul Marin Sorescu], domnul profesor își câștigase și prestigiul de om ales, model de comportament uman.

M-am aflat printre studenții care și-au ales lucrarea de licență dintre temele propuse de domnul profesor, motiv pentru care l-am cunoscut și în calitate de îndrumător. Era același om, preocupat de calitate și rigoare. Mai târziu, am publicat lucrarea de licență sub titlul „Observație și atitudine critică în << Scrisorile lui Ion Ghica >>”, studiu care facilitează înțelegerea unei specii

literare, genul epistolar. În „Scriori către Vasile Alecsandri“, în „Introducere“, Ion Ghica spunea: „Am putut vedea oameni orbiți de invidie sau ambiție... la timp de cumpănă grea, i-am văzut pe toți unindu-se... Fericiți sunteți voi, tinerilor români, ne zicea Michelet, în țara voastră totul e de făcut, fiecare din voi se poate distinge și chiar ilustra prin fapte patriotice și mărețe”.

După mulți ani, l-am regăsit pe domnul profesor George Sorescu la Școala Doctorală. Paralel cu teza la care lucram („Fantasticul în operele marilor noștri clasici“), am deschis noi direcții de cercetare literară, solicitându-i domnului profesor George Sorescu o temă interesantă. Eram cucerită de poezia lui Marin Sorescu. Drept urmare, domnul profesor mi-a recomandat volumul de „Versuri inedite“, pe care le-am cercetat cu interes și plăcere, la scurt timp apărând, sub semnătura mea, micro-studiul „Marin Sorescu << Versuri inedite >>”. Între imaginarul folcloric și ispita versului clasic“.

Volumul cuprinde poezia de început a lui Marin Sorescu și lasă să se întrevadă geniul sorescian, care prinde, încă din acești ani, contururi. Despre poeziile sale de început, Marin Sorescu declara, nostalgic: „După ani și după zile/ Recitind aceste file/ Scrise-n grabă și cu drag/ Am zâmbit ca un moșneag/ Ce-și găsește-n pod, uitate/ Jucăriile stricate...” (Marin Sorescu, „După ani”)

După finalizarea acestei cercetări, am abordat, într-o colaborare excepțională cu fostul nostru profesor de limba română din liceu, domnul profesor Emil Istocescu (o altă personalitate, despre care voi vorbi cu altă ocazie), o tematică amplă, de data aceasta explorând cele șase volume de poezie soresciană „La Lilieci”. După doi ani de cercetare, a apărut volumul „Marin Sorescu << La Lilieci >>. Exegeză. Deschidere hermeneutică.”. Și de această dată domnul profesor ne-a fost alături, ne-a furnizat materiale interesante și documente de familie valoroase.

Mai mult decât atât, a avut amabilitatea să ne conducă la Bulzești, în comuna natală din județul Dolj, de unde Marin Sorescu s-a inspirat. Personaje și întâmplări din epopeea universului rural „La Lilieci” sunt reale, iar titlul este inspirat de numele cimitirului, locul îngrădit și azi de lilieci bătrâni, unde aceste personaje își dorm somnul de veci. „La Lilieci” este titlul unei poezii

scrise de domnul profesor George Sorescu, dedicată părinților săi: „La Lilieci/ Dorm morții mei/
Pe vecie;/ Călcău cândva ca mine/ Pe poteci/...La Lilieci nu-i cântec/ Și nu-i gând,/E-un somn
adânc”.

Am plecat din Bulzești cu multe imagini filmate, care au constituit un excepțional material pentru studiul nostru, dar momentul cel mai frumos al vizitei noastre a fost acela în care am pășit în perimetrul gospodăriei domnului profesor Sorescu. Casa, curtea, grădina, totul era prezent în sufletul Domniei Sale, care vibra.

Vorbea cu atâta pasiune despre toate, acolo era în „centrul universului”, „Arcadia”, cum îi plăcea să îi spună. Domnul profesor a fost fericit să se întreacă la cosit cu confratele său de la Drăgășani și să ne ofere corcodușe din grădina Dumnealui. La scurt timp după ce am ajuns acasă, am trimis un set de poze și o scrisoare, al cărui text îl reproduc.

Brasov,
11.08.2006

Stimate domnule PROFESOR,

Mă învrednicesc să vă trimit produsul efortului nostru comun - poze realizate în „centrul Universului”, Bulzestiul dvs. natal.

A fost o zi plină dar rodnică. Sperăm că vom reuși să finalizăm lucrarea cu bine, și să-i dăm drumul în lume cu succes, iar imaginele realizate de noi să reprezinte anexele care să întregască valoarea lucrării. Aș vrea să cred că în ziua de 9 august s-a scris, întrucâtva, istorie literară!

Am beneficiat de o zi frumoasă, cu soare, care ne-a permis să ne realizăm obiectivul principal, dar și să stăm, în tihnă, de vorbă, în cadrul pitoresc al gospodăriei dvs., plin de încălăcătură sentimentală.

Pe-am bucurat atâtă vreme să vă cunoaștem ca profesionist, dar am descoperit și valoarea dvs. umană, strănsa legătură pe care o aveți cu glia strămoșească, respectul pentru familie și pentru valorile perene ale vieții.

În anul 2006, chiar pe 6 decembrie, am lansat volumul „La Lileci” la librăria Șt. O. Iosif din Brașov. A fost un moment de importanță deosebită. Pe lângă cei doi autori ai studiului, au fost prezenți domnul profesor George Sorescu, Eduard Huidan, redactor șef al Gazetei de Transilvania, un publicist valoros, care a condus o publicație de prestigiu, continuând activitatea lui George Barițiu și Dan Stanca, scriitor și publicist la „România Liberă”.

Înainte de momentul lansării, l-am însoțit pe domnul profesor într-o vizită la Muzeul Primei Școli Românești, unde gazdă desăvârșită a fost profesor preot Vasile Oltean, un erudit care însuflețește orice expunere. Muzeul este situat lângă Biserica Sfântul Nicolae în curtea căreia se află mormântul lui Nicolae Titulescu. Am vizitat și aceste obiective, dar la ieșirea din biserică, fiind o zi de mare sărbătoare, se aflau reprezentanți ai presei, care îi interviewau pe oameni, dorind să afle dacă aceștia cunosc semnificația zilei de Sf. Nicolae. Cu totul întâmplător, s-au oprit la domnul profesor George Sorescu, care a început să le povestească amănunțit despre Sfântul Nicolae, în stil academic, lucru care i-a surprins pe reporteri. Desigur, nu se așteptau la asemenea interlocutor...! Au avut ce auzi și ce învăța...!

Și cum nimic nu este întâmplător, în aceeași zi, dimineața, în școala pe care o conduceam, am inaugurat și am sfințit o capelă. A fost prima capelă școlară, loc în care elevii puteau învăța religia în cel mai favorabil mediu. Părintele Stelian Raicu o numea „Tindă a Raiului pentru copii”.

După susținerea tezei de doctorat, în cadrul excepțional al „Târgului de carte și muzică” din Brașov, în Aula Universității „Transilvania”, am publicat studiul „Fantasticul în operele marilor noștri clasici”.

De-a lungul anilor, familia noastră, prin intermediul soțului meu care a condus o mare societate de turism din Brașov, Aro Palace, a întreținut o strânsă prietenie cu personalități din diverse domenii, printre care s-au aflat Dumitru Fărcaș și Adrian Păunescu. Cunoșteam faptul că Maestrul Fărcaș dorește să își lanseze o carte biografică și am propus „Târgul de carte”. Maestrul a acceptat, iar eu m-am ocupat de organizarea lansării. Am pregătit un moment surpriză, legând cele două publicații care aveau un termen comun „Zbor spre nemărginire” și „Fantasticul în operele marilor noștri clasici”. Am lansat invitații, iar la prezentare am cooptat personalități de prim rang al ale culturii române și ale vieții academice.

Astfel, au fost prezenți prof. dr. George Sorescu, prof. dr. Stancu Ilin, istoric și cercetător literar la Institutul George Călinescu București, prof. dr. Theodor Purcărea, de la Universitatea Româno-Americană din București, precum și poetul Adrian Păunescu. A fost o surpriză totală pentru Maestrul Fărcaș, dar și pentru publicul participant la târg, care a umplut Aula, capacitat de eveniment. S-a alăturat întregii manifestări corul Școlii Gimnaziale 11 „Șt. O. Iosif” (pe care o conduceam), în repertoriul căruia au fost cuprinse poezii ale lui Grigore Vieru și Mihai Eminescu alături de muzica soților Doina și Ion Aldea – Teodorovici.

George Sorescu, Stancu Ilin, Theodor Purcarea si Adrian Paunescu au tinut sa „trimita vorba” (vorba lui Marin Sorescu) despre aceasta stare de fericire a calatori pe ganduri inaripate impreuna cu numerosi iubitori de cultura, confirmand rolul dezbaterilor in trairia culturii. Teodora Albu („Fantasticul in operele marilor nostri clasici”) ne trezeste spiritul facand dovada perpetuarii artei de a face „noul” tesand din „vechi”, invitandu-ne sa-i fim alaturi pe drumul gasirii echilibrului intre miraculos si straniu, lasandu-ne sa ne imaginam noi rute ale calatoriilor, prin conectarea la efectele fantasticului produse de privirile creative ale marilor nostri clasici posesori ai artei de a vorbi imaginatiei noastre aduse catre emotiile perene ale vietii, captand reflectarea universului „imaginarului” fantastic din arii folclorice si culte, perpetuandu-le in creatii originale”. Teodora Albu ne obisnuise cu pasionante „desprinderi de fructe” („Marin Sorescu. Versuri inedite. Intre imaginarul folcloric si ispită versului clasic”) si limpeziri de idei supunand actului critic „delicate randuri” aflate la intersecția valorilor trairilor fundamentale cu valorile istorice, critice si estetice („Observatie si atitudine critica in Scrisorile lui Ion Ghica”), cu descoperirea unor noi dimensiuni „exprimandu-ne figurat, sub lespezi si sub tencuieli” („Marin Sorescu. La Lilieci”). Acum vine si ne impleteste o cununa de flori din creativitatea marilor nostri clasici impregnati de coloratura poetica generatoare a fantasticului, incalzindu-ne inimile, aducandu-ne aminte ca doine ca ale noastre nu-s...

Tudorita Albu si Dumitru Farcaș, doi constructori de brand de tara prin comunicare, ne cultiva speranta recuperării realului prin fantastic, prin zbor spre nemărginire, facandu-ne sufletele sa vibreze, prilejuindu-ne o traire de sentimente profunde alimentand efervescența culturala promovata de Targul international de carte si muzica Brasov 2009.

Ca dupa o aducere aminte, intarita de Corul elevilor Soolii Generale nr.11 „St.O. Iosif”, Brasov, in aceasta atmosfera in frumusetata de carte si muzica, sa vina sa ne doineasca cu recunoscuta maestrie, sarbatorind bucuria vietii, Dumitru Farcaș („Zbor spre nemărginire”, lucrare biografica), un adevarat rezervor de energie transmitand o stare de simtire unica. Asa cum afirma Adrian Paunescu, Dumitru Farcaș este artist si constiinta, este una dintre marile valori ale culturii noastre si face parte din strategia noastra de neam, taragotul sau avand forta de a ne vorbi. Purtator de mesaj de-a lungul generatiilor, Dumitru Farcaș marturiseste ca a invatat ce inseamna cinstea, demnitatea si omenia de la taranii din satul natal, Grosi, de la invatator, de la preot si de la primar. Destinul i-a fost marcat de intamplari si intalniri cu oameni de calitate pe care continua sa-i respecte. A cules de la oameni si a daruit oamenilor. O spune cu farmecul neasemuit al decentei, cu sensibilitate si caldura sufleteasca.

Ne-au fost alături și doi instrumentiști, foști membri ai ansamblului „Mărțișorul”, unul dintre ei fiind dr. Gheorghiță Radu, taragotist, discipol al Maestrului Fărcaș. Nu a cunoscut, și poate nu va mai cunoaște „Târgul de carte” o asemenea densitate de valori...! La câteva zile după această manifestare, poetul Adrian Păunescu scrie:

27 martie - 2 aprilie 2009

Cetatea culturii

Adrian Păunescu

M-a invitat Marius Tucă la Brasov, să vorbesc publicului iubitor de literatură, de la Târgul de carte, organizat la Universitatea Transilvania, despre Grigore Vieru și despre „Cele mai frumoase poezii” ale sale, lansate într-un tiraj de zece de mii de exemplare de puternicul „Jurnal Național”. Am fost la această sărbătoare a spiritului. Am avut spectatori. S-au vândut multe cărți, între care și multe, foarte multe cărți ale mele. Am vorbit unui public educat și setos de cultură. Am ascultat cuvinte ale unor intelectuali rafinați.

Mi-a fost gazdă generoasă profesoara de literatură, Teodora Albu, autoarea unei remarcabile cărți despre „Fantastic”. L-am reîntâlnit pe marele Dumitru Fărcaș. Am trăit momente de tinerete regăsită. Nimic din mizeria dominantă a momentului nu a ajuns în acel loc binocuvântat. Prin poezia lui, ciutată și iubită de oameni, Grigore Vieru a fost, și el, prezent. Și viu. Veneam dintr-o Moldovă tandră, în ciuda necazurilor care-i încercă pe oameni, veneam din caldul Târgu Ocnă, invitat de fostul înestrat component al Cănaclului Flacăra, Mihai Teleagă, acum profesor al unor talentați folkisti. Și a meritat. Cetate invincibilă a culturii române, Brașovul m-a vindecut de atâtea vesti rele câte m-au năpădit. Totul părea adevărat. Și era adevărat. Și noi. Adevărați. Și vii.

În seara premergătoare lansării și după lansare, profesorii participanți și Adrian Păunescu au avut o îndelungă discuție, un adevărat colocviu literar, care a confirmat de ce este arta conversației considerată un ornament floral al culturii. Bucuria provocată de încărcarea spirituală a celor care iubesc cântecul interior al cărții lecturate, al poeziei care ajută să înțelegi mai bine armonia dintre adevăr, bine și frumos, a fost pe măsura celor angajați în provocatoarea călătorie a schimburilor de idei prilejuite de elevatul context.

Domnul profesor George Sorescu iubea oamenii în general și copiii în special. Ne povestea cum se joacă de-a Baba Oarba cu nepoții (doi la număr) și cum le cântă din fluier. Într-un an, atunci când am organizat la Școală o manifestare denumită „Primăvara poezilor”, l-am invitat și a acceptat să vină să le vorbească elevilor despre poezie, despre Marin Sorescu. A fost o zi memorabilă, când încă o dată elevii au participat la o lecție de educație pentru cunoașterea și receptarea valorilor neamului românesc. La final, domnul profesor ne-a lăsat gândurile Dumisale în Cartea de Onoare a școlii.

Am să vă vorbesc și despre alte trăsături ale caracterului domnului profesor George Sorescu: generozitatea și modestia, valori care în epoca actuală sunt tot mai rar întâlnite, iar dacă sunt întâlnite, sunt ignorate. A fost și este un generos, oferindu-și sprijinul în orice moment devine necesar, fără a cere recompense de vreun fel... Iar despre sine nu vorbește aproape niciodată sau dacă o face, pare stânjenit.

Nu întâmplător a fost mentorul fratelui său, Marin Sorescu, căruia i-a intuit vocația, încurajându-l să scrie și să publice lucrările. Își amintea cu drag despre Marin, care spunea: „Nu sunt un vorbitor la microfon, sunt un vorbitor cu pană“. A fost foarte afectat de pierderea timpurie a fratelui său și – conștient că nimeni altcineva nu se va mai încumeta la o muncă de Sisif – a lăsat la o parte studiile Domniei Sale la care lucra și a început să colecteze scrisori, însemnări, manuscrise, poezii, tot ce a lăsat nelucrat Marin Sorescu și să le valorifice, publicând, de-a lungul anilor, volume interesante de corespondențe. Vorbind despre călătoriile sale, Marin Sorescu spunea: „Plimb cățelul pământului“ (cățelul pământului fiind poezia, care îl purta prin lume).

“Eu i-am stat împrejur lui Marin Sorescu, dar fără să îi revendic geniul, pentru că-l avea. Eu doar l-am intuit” - mărturisirea profesorul George Sorescu.

În volumul „Aripi în timp“, domnul profesor George Sorescu îi dedică lui Marin Sorescu poezia “Nu l-am văzut...”, din care cităm un fragment:

„De ce mă-ntrebi/ Doar îl știi.../ Este un neistovit cântec/ Cu alt urcuș/ Spre țării;/ Un cântec aparte;/ O vie pecete/ Cu fără de seamă/ Simboluri - idei/ Cu lumi în vârtej, Cu rustice dansuri/ Cu iele/ Aruncată nadins într-un vis/ Și peste sufletul meu/ Și pe cărările mele”. (“Marea trecere”)

Mereu fascinat de frumusețea locurilor natale, de care îl leagă frumoase amintiri, domnul profesor mărturisește: „Prin livezi, printre/ Flori/ Pasul meu sărută/ Iar amintiri.../ Câte rostogoliri!/ În cimitir/ Uitare și cruci/ Și valuri de iarbă./ Poteci.../ Suflete, ce încerci?/ Ce cauți în adânc/ Și-n afar’ ?.../ Două lumi în hotar!”. („Căutări”)

Acesta este portretul unui profesor, care s-a ridicat, prin calitatea actului didactic săvârșit, prin dragostea pentru profesie, pe care și-a exprimat-o atât cu fiecare curs susținut, la rang de Maestru, pentru că, nu numai că și-a îndeplinit cu onestitate datoria, dar a știut, a deținut marele talent al profesionalismului specific, de a crea suportul afectiv necesar pentru a transmite mesajul către receptor. Modele de profesionalism, adevărate conștiințe, care ne-au educat și instruit, devenind repere în viața noastră.

Personal, voi rămâne același discipol fascinat de fiecare dată de discursul Domniei Sale, prins în vârtejul tulburător și mirific al unei lumi create din cuvinte bine meșteșugite.

